

O CĂLĂTORIE ÎN TIMP
LA OAMENII
DE NEANDERTHAL

Iulian Comănescu este antreprenor în sfera comunicării și autor. A publicat două cărți: *Cum să devii un Nimeni: Mecanisme de notorietății, branduri personale și piața media din România* (Humanitas, 2009) și *Mihnea Constantinescu: Omul care a schimbat România fără ca noi să știm* (Curtea Veche, 2019). În

2006, după o carieră de jurnalist de peste 15 ani, și-a făcut propria companie, Comanescu&Partners, care se ocupă cu consultanță de imagine, conținut sponsorizat, grafică, video și branding. De la începutul lui 2020, trăiește la Bruxelles, unde și-a definit firma în zona de *political intelligence* și PR de criză.

S-a apucat de scris cărți pentru copii după ce fiul lui, Efrem, a vrut și el o carte a lui, atunci când a văzut volumul *Mihnea Constantinescu*. Astfel, în 2020, a apărut la Humanitas Junior *Călătorie pe Volta, Planeta Becurilor*.

Iulian Comănescu

O CĂLĂTORIE ÎN TIMP
LA OAMENII ilustrații de
DE NEANDERTHAL Raluca Burcă

După ce fuseseră împreună pe Volta, Planeta Becurilor, Alma, Titi și Efrem se împrieteniseră la toartă cu Becul. Stăteau de vorbă cu el ori de câte ori mergeau în vizită la Titi, unde locuia și el. Becul era deștept și știa o mulțime de chestii. Efrem și Alma știau și ei fel de fel de lucruri, fiindcă erau mai mari, însă Titi știa mult mai puține, fiindcă era mai mic.

— Auzi, Becule? îi spuse Efrem într-o zi. Eu dintotdeauna m-am întrebat: pe noi cine ne-a făcut?

— Cum cine? Mama și tata, răspunse Titi.

— Nu, nu de ei spun, insistă Efrem. Cine i-a făcut pe primii oameni, nu pe noi trei.

— Asta-i altceva, zise Becul. Știți ce-s aceia strămoși?

— Ce-s aceia? întrebă Alma.

— Păi voi aveți părinți. Câte doi fiecare. Dar și părinții au părinții lor, care sunt bunicii voștri. Mama are doi și tata, tot doi. Adică patru bunici în total. Bunicii au și ei părinți, ați auzit de străbunici? continuă Becul.

— Nu, spuse Titi.

— Ba da, tata mi-a zis că și-a cunoscut bine străbunica, zise Efrem.

— Străbunicii sunt părinții bunicii. Dacă fiecare dintre voi are patru bunici, câți străbunici ați avut?

— Doi și cu doi și cu doi și cu doi... opt, răspuse Efrem.

— Așa e. Bun, dacă ei sunt străbunicii voștri, voi sunteți strănepoții lor. Dar acum să ne gândim că și străbunicii au avut părinții lor. Fiecare câte doi. Adică șaisprezece... părinți de străbunici. Sau stră-străbunici, dacă vreți să le spuneți așa.

— Dar și stră-străbunicii au avut părinți, nu? întrebă Efrem.

— Exact. Dar e mai greu să le găsești un nume. Ei bine, ce credeți că sunt strămoșii?

— Părinții stră-străbunicii? întrebă Alma.

— Da, dar nu numai asta, explică Becul. Imaginați-vă un șir lung, lung de părinți, bunici și străbunici care au trăit demult de tot. Când nu mai știi cum să le spui – părinți, bunici sau străbunici –, ei încep să se numească strămoși. Pe aceștia nu i-ați cunoscut, deși s-ar putea să aveți vreo poză sau niște amintiri rămase de la ei. Dacă nu știi cum să le spui, dar sunt un-deva, în trecutul tău, atunci sunt strămoși.

— Și pe ei, pe strămoși, cine i-a făcut? se interesă Efrem.

— Alți strămoși. Strămoșii lor, ai strămoșilor.

